

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ (Λουκ. 8, 41-56)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στην Παντάνασσα, στις 29/10/1989)

1. Μεγάλα τά κατορθώματα τῆς πίστεως

Σήμερα ἀκούσαμε γιά δύο θαύματα τοῦ Χριστοῦ.

Ίατρευσε μία γυναίκα πού ἔπασχε ἀπό ἕνα πολυχρόνιο νόσημα καί ἀνέστησε μία κοπέλα νεκρή. Αὐτό μᾶς δείχνει ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἔχει δύναμη. Καί ἡ δύναμή του εἶναι πάνω στή φύση, στό θάνατο καί στόν Ἄδη. Δηλαδή ἐκεῖ ἀκριβῶς πού χρειάζεται.

Ὁ Χριστός, λέει τό Εὐαγγέλιο, πήγαινε στό σπίτι τοῦ Ἰάειρου, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε παρακαλέσει καί τοῦ εἶχε πεῖ:

-Ἡ κόρη μου, δώδεκα χρονῶν εἶναι ἔτοιμη νά πεθάνει. Ἔλα νά τήν θεραπεύσεις.

Ἐνῶ πήγαινε στό σπίτι καί τόν ἀκολουθοῦσε πολύς κόσμος γιά νά δεῖ ἂν θά γίνει τό θαῦμα, ἂν θά τήν θεραπεύσει, μία γυναίκα πλησίασε ἀπό πίσω καί ἔπιασε κάποια ἄκρη ἀπό τό ροῦχο του.

Ἐρώτημα: Ὅταν ἔλθῃ κάποιος ἀπό πίσω σου καί ἀκουμπήσει τήν ἄκρη ἀπό τό σακκάκι σου, καταλαβαίνεις τίποτε; Αἰσθάνεσαι τίποτε; Καί ὁ ἄνθρωπος πού θά ἀκουμπήσει τό σακκάκι σου, ὠφελεῖται τίποτε;

Ἀλλά σ' αὐτή τήν περίπτωση, μόλις ἀκούμπησε ἡ γυναίκα ἐκείνη τό ροῦχο τοῦ Χριστοῦ, μέ πίστη, θεραπεύθηκε ἀμέσως. Ἀπό τί; Ἀπό μιά ἀρρώστια στήν ὁποία εἶχε δαπανήσει χωρίς κανένα ἀποτέλεσμα ὀλόκληρη τήν περιουσία της. Καί ὄχι μόνο θεραπεύτηκε, ἀλλά καί ὁ Χριστός τό κατάλαβε καί εἶπε:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε.

Τοῦ λέει ὁ ἀπόστολος Πέτρος:

-Κύριε, ἐδῶ κοντεύουμε νά σέ λειώσουμε. Ἐδῶ κοντεύουμε νά σέ σκάσουμε. Σέ σπρώχνουμε καί σέ πιέζουμε συνεχῶς. Καί μᾶς λές, κάποιος σέ ἀκούμπησε;

Μά ὁ Χριστός ἐπιμένει:

-Κάποιος μέ ἀκούμπησε.

Τί θέλει νά πεῖ; Κάποιος μέ ἄγγιξε διαφορετικά. Ἐγώ ξέρω ποιός μέ ἀκουμπάει σπρώχνοντας, ἀλλά καί ξέρω ποιός μέ ἀκουμπάει κάνοντας προσευχή. Ἐγώ τό καταλαβαίνω.

Τότε παρουσιάστηκε ἡ γυναίκα ἐκείνη τρέμοντας. Γιατί τρέμοντας; Γιατί ἔκανε τή σκέψη ὅτι εἶχε πάρει τήν μεγάλη δωρεά τῆς θεραπείας της κλέφτικα. Ἡ ἴδια, εἶχε πάει πολύ δειλά κοντά στό Χριστό, ἀλλά μέ τέτοια πίστη, πού ἔλεγε μέσα της: «μόνο νά ἀκουμπήσω τό ροῦχο του θά θεραπευτῶ». Γιατί; Γιατί εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Κύριος τῆς δόξης.

Καί εἶπε ἡ γυναίκα στό Χριστό «πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». «Ἐγώ τό ἔκανα τό ἀμάρτημα αὐτό Χριστέ μου. Ἐγώ ἔκλεψα τήν χάρη σου».

Ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

-Θάρσει θύγατερ, δέν μοῦκλεψες τίποτε. Ἦθελα καί ἄφησα τήν χάρη μου νά σέ θεραπεύσει. Μή φοβᾶσαι. Πήγαινε στό καλό. Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε.

2. Δική μου δουλειά τό θαῦμα. Δική σας ἡ ὑπακοή

Μετά ὁ Χριστός συνέχισε τόν δρόμο του πρός τό σπίτι τοῦ Ἱαείρου. Ἐν τῷ μεταξύ τό κορίτσι εἶχε πεθάνει. Κάποιοι τοῦ εἶπαν:

-Τώρα Χριστέ μου τί νά μᾶς κάνεις; «Τέθνηκε ἡ θυγάτηρ», δέν χρειάζεσαι πιά. Ἦ, νά θεραπεύσουμε κανένα ἄρρωστο τά καταφέρνουμε. Ἀλλά νά ἀναστήσουμε καί νεκρό; Δέν γίνεται...

Ὁ Χριστός σάν νά μήν τούς ἄκουσε προχώρησε στό σπίτι. Ὅταν ἔφτασε τούς εἶπε:

-Μή φοβᾶστε. Τό κορίτσι δέν πέθανε. Κοιμᾶται.

Ξεράθηκαν στά γέλια οἱ ἄνθρωποι παρότι ἦταν κηδεῖα. «Κατεγέλων αὐτοῦ». Γελοῦσαν εἰς βάρος του. Ἐπειδή ξέρανε πολύ καλά, ὅτι τό κορίτσι εἶχε πιά πεθάνει.

Τότε ὁ Χριστός, τούς ἔβγαλε ὅλους ἔξω. Κράτησε κοντά του, μόνο

τρεις μαθητές του, τον πατέρα της κοπέλας και την μητέρα της. Και αφού την έπιασε από τό χέρι της είπτε:

-Κοπέλα μου, σήκω.

Και σαν νά ήταν απλώς ξαπλωμένη, σηκώθηκε υγιειστάτη. Όχι σαν νά ήταν κοιμισμένη. Πιό εύκολα! Γιατί ένα κοιμισμένο αν τον πιάσεις από τό χέρι και νά τοῦ πεις: «ξ, ξύπνα» δέν θά ξυπνήσει άμέσως. Είπτε ο Χριστός στον πατέρα και στην μητέρα:

-Κοιτάξτε, εγώ σας έκαμα ένα καλό, τώρα σας δίδω και μιά έντολή: Νά μήν τό πείτε κανενός.

Γιά δέστε πράγματα. Ήταν μαζεμένος όλος ο κόσμος εκεί. Τό ξέρανε όλοι τόσο καλά ότι πέθανε. Τούς είπτε ο Χριστός ότι δέν πέθανε αλλά κοιμάται και γελοῦσαν εις βάρος του... Ανασταίνει την κοπέλα, όλος ο κόσμος είναι απ' έξω στην αύλή στά άλλα δωμάτια. Η κοπέλα περπατάει ανάμεσά τους... Και τούς λέει ο Χριστός:

-Μή τό πείτε κανενός ότι την θεράπευσα εγώ.

Τότε πώς έγινε; Γιατί τό είπτε αυτό ο Χριστός άδελφοί;

Γιατί ήθελε νά μάς δείξει κάτι πολύ σημαντικό.

Ό Χριστός δέν νοιάζεται πώς σου φαίνεται ή έντολή του. Αν θά σέ πιστεύσουν ή δέν θά σέ πιστεύσουν, πώς θά τό δει και πώς θά τό καταλάβει ο άλλος. Σου λέει: «Εγώ, σαν Θεός και Κύριος του κόσμου σου δίδω αυτή την έντολή. Δέν θέλω νά τό πεις καθόλου».

Είχε υποχρέωση ο Ιάειρος και ή γυναίκα του όπου και νά στεκόντουσαν, όπου και νά τούς έλεγαν ότι ο Χριστός ανάστησε την κόρη τους νά άπαντούν:

-Δέν ξέρω τίποτε.

-Αναστήθηκε ή κοπέλα σας, πώς άναστήθηκε;

-Δέν ξέρω.

Γιατί; Γιατί στό Χριστό, έχουμε υποχρέωση, υπακοής. Στόν λόγο του Θεού έχουμε υποχρέωση υπακοής σέ κείνα πού μάς άρέσει και σέ κείνα πού δέν μάς άρέσει. Σέ κείνα πού τά βρίσκουμε σωστά και λογικά αλλά και σέ κείνα πού δέν μάς φαίνονται ούτε σωστά ούτε λογικά, ούτε κοινωνικά σωστά, ούτε τίποτε.

Γιατί άδελφοί; Είπαμε προηγουμένως. Γιατί ο Χριστός είναι πρώτον ο Θεός της

δόξης, ὁ Κύριός μας. Καί δεύτερον διότι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἄν λοιπόν θέλουμε νά γίνουμε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καί θέλουμε νά σωθοῦμε, δέν θά σωθοῦμε μέ τόν δικό μας τρόπο. Κάνοντας ὅ,τι μᾶς φαίνεται κάθε φορά σωστό. Ἀλλά κάνοντας ἐκεῖνο πού εἶναι ἐντολή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν κάνουμε αὐτά πού λέει ὁ Χριστός, εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Ὅταν κάνουμε κείνα πού μᾶς ἀρέσουν, εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τοῦ κόσμου.

Ἡ κοπέλα τοῦ Ἱαείρου ἀναστήθηκε σωματικά. Ὁ πατέρας της ἀναστήθηκε ψυχικά. Ἐμεῖς εἴμαστε αὐτή τή στιγμή μέσα στήν Ἐκκλησία καί ἤρθαμε γιά νά λατρεύσουμε τόν Χριστό. Ἀλλά μπορεῖ νά εἴμαστε καί ἔμεῖς νεκροί ἀπό τά ἁμαρτωλά μας ἔργα καί ἀπό τό ἁμαρτωλό μας φρόνημα. Τό ὁποῖο δέν φροντίζουμε νά τό διορθώσουμε.

Πῶς νά τό διορθώσουμε;

Πρῶτα νά διαβάσουμε καλύτερα τό Εὐαγγέλιο. Νά γνωρίσουμε τόν Χριστό, σάν ἐλευθερωτή μας ἀπό τά πάθη καί ἀπό τήν ἁμαρτία. Νά τόν παρακαλέσουμε νά ἔλθῃ στήν ψυχή μας, στή καρδιά μας, νά ἀγιάσει τή ζωή μας καί νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό κάθε κακή σκέψη καί ἀπό κάθε κακό πάθος.

3. Ἐδῶ εἶναι τό μυστικό

Ἀδελφοί. Ὁ Χριστός εἶναι πού μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό ὅλα τά κακά καί ἀπό τόν θάνατο καί ἀπό τόν ἄδη καί ἀπό τόν διάβολο. Ὁ διάβολος εἶναι ἡ χειρότερη δύναμη στόν κόσμο. Καί τώρα τελευταῖα, ὅλος ὁ κόσμος, αὐτός ὁ τόσο προοδευμένος κόσμος, τρέμει τόν ἀντίχριστο. Ὅλοι τρέμουν.

Ἀλλά ὁ Χριστός ἔχει τόν διάβολο καί τόν ἀντίχριστο «ἕνα φύσημα».

Ἀπό ποῦ τό καταλαβαίνουμε; Εἶναι πολύ ἀπλά τά πράγματα. Παίρνεις Σταυρό στό χέρι σου καί τρέμει ὁ διάβολος. Πᾶμε στήν Κεφαλληνία πού εἶναι τό λείψανο τοῦ ἁγίου Γερασίμου καί βλέπουμε τούς δαιμονισμένους πού ἔχουν τόν διάβολο μέσα τους νά τρέμουν καί νά φοβοῦνται. Βρίζουν τόν ἅγιο Γεράσιμο, ἀλλά καί τόν τρέμουν. Ὅπως καί τά δαιμόνια. Βρίζουν τόν Χριστό καί ἐπαναστατοῦν ἐναντίον του ἀλλά Τόν τρέμουν. Καί τί ἄλλο ἀκόμα;

Παίρνει ἕνας παπάς τό πετραχήλι του, τό ἀκουμπάει πάνω σ' ἕνα δαιμονισμένο, καί ἀρχίζει ἐκεῖνος καί φωνάζει: «Μ' ἔκαψες, μ' ἔκαψες. Πᾶρτο ἀπό πάνω μου». Καί ἐκεῖνος πού σπάζει σίδερα καί δέν μπορεῖ νά τόν κάνει ἄνθρωπος καλά, ὅταν τοῦ ἀκουμπήσῃ ὁ παπάς τό πετραχήλι πάνω στό κεφάλι ἀρχίζει καί φωνάζει: «Μ' ἔκαψες». Καί ἄν κάτω ἀπό τό τραπεζάκι, ὅπου οἱ

μάγοι καί τά μέντιουμ κάνουν τίς έπιδείξεις τους, βάλλεις τους ένα σταουρουλάκι δέν μπορούν νά κάνουν τίποτε.

Διαβάζει ό παπάς τίς εϋχές τής Έκκλησίας μας καί τά μάγια λύνονται. Γι' αυτό είναι μεγάλη άνοησία στόν άνθρωπο νά τρέχει σέ μάγους γιά νά γλυτώσει από τά μάγια, καί νά μήν τρέχει στην Έκκλησία νά πάρει τήν εϋλογία του παπά, τουτέστι τή δύναμη του Χριστού.

Μόνο ξέρετε άδελφοί μου τί γίνεται; Έδω είναι ένα μυστικό τό όποίο πρέπει νά θυμόμαστε. Ό διάβολος έπειδή θέλει νά σέ υποδουλώσει, σοϋ λέει: «Τώρα τό θέλεις; Τώρα νά στό κάνω». Ποιό όμως είναι εκείνο πού γίνεται «τώρα άμέσως»; Μόνο ή άμαρτία!

Πόσα λεπτά θέλει ό άνθρωπος νά σκοτώσει; Δυό λεπτά καί πολύ είναι. Πόσα θέλει νά κλέψει; Άλλα δυό λεπτά.

Πόσα θέλει νά βρίσει καί νά βλαστημήσει τόν Θεό; Μισό λεπτό.

Πόσο εύκολα γίνεται ή άμαρτία; Άμέσως!

Πως όμως κατορθώνεται ή άρετή καί τό καλό; Θέλει κόπο. Πήγαινε νά βοηθήσεις φτωχό, νά δεΐς πόσο κόπο θέλει. Πήγαινε νά περιποιηθεΐς άρρωστο, νά δεΐς τί κόπο θέλει. Άγωνίσου στόν έαυτό σου νά άποκτήσεις έγκράτεια καί άγνότητα καί σεμνότητα καί θά δεΐς τί δουλειά χρειάζεται. Άγωνίσου νά κόψεις τό ψέμα καί τήν κατάρα, πού καταριοϋνται κυρίως οί γερόντισσες πολλές φορές, καί θά δεΐς πόσο κόπο θέλει.

Ό Θεός θέλει νά κοπιάσουμε γιά τό καλό. Γι' αυτό μερικές φορές, όταν πάμε στόν παπά, δέν μάς γίνεται από τόν Θεό εκείνο πού ζητάμε άμέσως. Γιατί πρέπει νά έχουμε καί λίγη πίστη. Νά αγωνιστοϋμε νά άποκτήσουμε λίγη πίστη περισσότερη. Καί πρέπει νά καθαρίσουμε τόν έαυτό μας πρώτα έσωτερικά από τήν άμαρτία, γιά νά μάς καθαρίσει καί ό Χριστός έξωτερικά από τίς άρρώστιες καί τά βάσανα. Ό Χριστός πρώτα ζητάει νά γίνουμε πνευματικοί άνθρωποι, άγωνιστές. Μέ τή νηστεία, μέ τήν προσευχή, μέ τήν ύπομονή, μέ τόν άγώνα τής έγκρατείας καί τής σεμνότητος. Μέ τόν άγώνα νά περιορίζουμε τά άμαρτήματα τής γλώσσας καί όλων τών παθών καί τής κακίας τήν όποία έχομε.

Καί τότε άκούει τίς προσευχές μας. Καί μέ τήν άπειρη δύναμή του μάς βοηθεΐ, μάς ένισχύει, μάς στερεώνει. Γιατί τά πάντα δύναται καί δέν είναι σ' αυτόν άπολύτως τίποτε άδύνατο. Άμήν.-